

“ସହଜ ପରିବର୍ତ୍ତନର ଆଧାର - ଅନୁଭବର କ୍ଷମତା”

ବାପଦାଦା ନିଜର ସମସ୍ତ ଆଧାରମୂଳତ ଏବଂ ଉଦ୍ଧାର ମୂଳତ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ପରତ୍ତ୍ୱେକ ସନ୍ତାନ ଆଦିର ବିଶ୍ୱାସକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଏବଂ ସମ୍ପନ୍ନ କରିବା ପାଇଁ ଆଧାରମୂଳତ ଅଟନ୍ତି । ଆଜି ସାରା ବିଶ୍ୱାସ ନିଜର ଆଧାର ମୂଳତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ରୂପରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ବିଧିରେ ଡାକୁଛି ବା ମନେ ପକାଉଛି । ତେବେ ଏହିଭଳି ସମସ୍ତ ଦୁଃଖୀ ଅଶାନ୍ତ ଆତ୍ମା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ସାହାରା ଦେଉଥିବା, ଭାଗ୍ୟର ଆଞ୍ଚୁଳି ଦେଉଥିବା, ସୁଖ ଶାନ୍ତିର ରାସ୍ତା ବଢାଉଥିବା, ଜ୍ଞାନନେତ୍ର ହୀନ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଦିବ୍ୟନେତ୍ର ଦେଉଥିବା, ଉତ୍ତମୁଖିଆ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସଥଳରେ ପହଞ୍ଚାଉଥିବା, ଅପରାପିତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପରାପିତ ଅନୁଭୂତି କରାଉଥିବା, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରୁଥିବା - ତୁମେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମାମାନେ ହୁଁ ଅଟ । ଆଜି ବିଶ୍ୱାସର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ କୌଣସି ନା କୌଣସି ପ୍ରକାରର ହଲଚଳ ନିଶ୍ଚିତ ରହିଛି, କେଉଁଠି ମନର ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଦୁର୍ଗତିନିତା ହିଁ ହଲଚଳର କାରଣ ହେଉଛି, କେଉଁଠି ନିଜ ଜୀବନ ଉପରେ ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେବା କାରଣରୁ ହଲଚଳ ହେଉଛି, କେଉଁଠି ପ୍ରକୃତିର ତମୋପ୍ରଧାନ ବାୟୁମଣ୍ଡଳ କାରଣରୁ ହଲଚଳ ହେଉଛି, ଏହିଭଳି ଦୁନିଆରେ ଚାରିଆଡେ ହଲଚଳ ହିଁ ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି । ଏହିଭଳି ସମୟରେ ବିଶ୍ୱାସର ଏକ କୋଣରେ ତୁମେ ଅଚଳ-ଅଟଳ ଆତ୍ମାମାନେ ରହିଛ । ସାରା ଦୁନିଆ ଭୟର ବଶୀଭୂତ ଥିବାବେଳେ ତୁମେମାନେ ନିରଭୟ ହୋଇ ସର୍ବଦା ଖୁସି ମନରେ ନାଟିବାରେ ଗାଢ଼ବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଅଛ । ଯଦି ଦୁନିଆ ଅଳ୍ପକାଳ ପାଇଁ ଖୁସି ପାଇବାର କୌଣସି ଉପାୟ କରୁଛି, ଯଥା - ନାଟିବା, ଗାଢ଼ବା ବା ଆହୁରି ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଉପାୟ କରୁଛି ତେବେ ସେହି ଅଳ୍ପକାଳର ସାଧନ ଗୁଡିକ ସେମାନଙ୍କୁ ଆହୁରି ଅଧିକ ଚିନ୍ତା ରୂପକ ଚିନ୍ତା ଅର୍ଥାତ୍ ଅଗ୍ନି ଆତ୍ମାକୁ ନେଇଯାଉଛି ଏହିଭଳି ବିଶ୍ୱାସର ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଏବେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଏବଂ ଅବିନାଶୀ ପରାପିତ ଅନୁଭୂତି ରୂପକ ଆଧାର ଆବଶ୍ୟକ କାରଣ ସେମାନେ ସବୁ ପ୍ରକାରର ଆଧାରକୁ ଦେଖିସାରିଲେଣି ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କର ମନ ଭିତରୁ ନ ରାହିଲେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଶବ୍ଦ ବାହାରୁଛି ଯେ ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଛି ଦରକାର । ଏହି ସବୁ ସାଧନଗୁଡିକ ବା ଏହିସବୁ ବିଧିଗୁଡିକ ସିଦ୍ଧି ଅର୍ଥାତ୍ ସଫଳତାର ଅନୁଭୂତି କରାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ କିଛି ନୂଆ ହେବା ଦରକାର, ଅଲଗା କିଛି ହେବା ଦରକାର । ଏହା ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ଅନ୍ତରର ଶବ୍ଦ । ଦୁନିଆରେ ଯାହା ସବୁ ଅଳ୍ପକାଳର ସାହାରା ଗୁଡିକ ଅଛି ଏଗୁଡିକ କୁଟାଖିଅ ସଦୃଶ ସାହାରା । ତେଣୁ ସମସ୍ତେ ବାସ୍ତବିକ ସାହାରା ଖୋଜୁଛନ୍ତି, ଅଳ୍ପକାଳର ଆଧାର ଗୁଡିକୁ, ଅଳ୍ପକାଳର ପରାପିତ ଗୁଡିକୁ, ବିଧିଗୁଡିକୁ ଦେଖି ଦେଖି ଅକିଶଲେଣି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହିଭଳି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଯଥାର୍ଥ ସାହାରା, ବାସ୍ତବିକ ସାହାରା, ଅବିନାଶୀ ସାହାରା ପରାପିତ କରିବାର ରାସ୍ତା କିଏ ଦେଖାଇବ ? ତୁମେମାନେ ହିଁ ଦେଖାଇବ ନା ? ତେବେ ସାରା ଦୁନିଆ ହିସାବରେ ତୁମେମାନେ ବହୁତ କମ୍ ସଂଖ୍ୟକ ଅଟ କିନ୍ତୁ କଳ୍ପ ପୂର୍ବର ସ୍ମାରକୀରେ ଅକ୍ଷୌଣୀ ସେନା ବିପକ୍ଷରେ ମାତ୍ର ପାଞ୍ଚଦଶ ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ହିଁ ଦେଖାଇଛନ୍ତି, କାରଣ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ରୁ ବଡ଼ ଅଥୋରିଟୀ ଅର୍ଥାତ୍ କ୍ଷମତାର ଅଧିକାରୀ ତୁମମାନଙ୍କ ସାଥୀରେ ଅଛନ୍ତି । ବିଜ୍ଞାନର ଅଥୋରିଟୀ, ଶାସ୍ତ୍ରର ପୁରାଣର ଅଥୋରିଟୀ, ରାଜନୈତିକ ଅଥୋରିଟୀ, ପାରମ୍ପରିକ ଅଥୋରିଟୀ ଏହିଭଳି ଅନେକ ଅଥୋରିଟୀମାନେ ନିଜ ନିଜର କ୍ଷମତା ଅନୁସାରେ ଦୁନିଆକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବା ପାଇଁ ପାରୁ ପରାସ୍ତ ହେଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କେଉଁଠି ଅଥୋରିଟୀ ଅଛି ? ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ରୁ ବଡ଼ “ପରମାତ୍ମା ଅନୁଭୂତିର ଅଥୋରିଟୀ” ରହିଛି । ଅନୁଭବର ଅଥୋରିଟୀ ଦ୍ୱାରା ସହଜରେ ଏବଂ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ରୀତିରେ କାହାକୁ ବି ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିପାରିବ । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ଏହି ବିଶେଷ ଅନୁଭବର ଅଥୋରିଟୀ ରହିଛି, ସେଥିପାଇଁ ଶୁଦ୍ଧ ଅଭିମାନର ସହିତ, ନିଶ୍ଚୟର ସହିତ, ନିଶାର ସହିତ, ନିଶ୍ଚୟ ରୂପେ ହୋଇ କହୁଛ ଯେ ସହଜ ଏବଂ ଯଥାର୍ଥ ରାସ୍ତା ଗୋଟିଏ ହିଁ ଅଟେ । ଏହା କେବଳ ଜଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପରାପିତ ହେଉଛି ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏକ ସୂତ୍ରରେ ବାନ୍ଧି ଦେଉଛି । ଏହି ସନ୍ଦେଶ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେଉଛି ନା! ସେଥିପାଇଁ ବାପଦାଦା ଆଜି ବିଶ୍ୱାସର ଆଧାରମୂଳତ, ଉଦ୍ଧାରମୂଳତ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି ଏବଂ କହୁଛନ୍ତି, ଦେଖ -- ବାପଦାଦାଙ୍କ ସହିତ କେଉଁମାନେ ନିମିତ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି ? ଯଦିଓ ବିଶ୍ୱାସର ଆଧାର-ଉଦ୍ଧାରମୂଳତ, କିନ୍ତୁ କେଉଁମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ? ଯେଉଁମାନେ ଦୁନିଆ ହିସାବରେ ସାଧାରଣ ଅର୍ଥାତ୍ ଦୁନିଆର ଲୋକମାନଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ମହାନ ନୁହଁନ୍ତି ଏବଂ ଯେଉଁମାନେ ଦୁନିଆ ଦୃଷ୍ଟିରେ ମହାନ ସେମାନେ ବାବାଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ସାଧାରଣ । ଦୁନିଆର ଲୋକମାନେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ପ୍ରଥମେ ତ ପରିହାସ କରିବେ, କହିବେ ଏହିମାନେ ବିଶ୍ୱାସର ଆଧାର ଉଦ୍ଧାର ମୂଳତ! କିନ୍ତୁ ଦୁନିଆର ଲୋକମାନେ ଯାହା କରୁଛନ୍ତି ତାହା ବାବା କରୁ ନାହାନ୍ତି, କାରଣ ସେମାନଙ୍କୁ ନାମୀଗ୍ରାମୀ ମନୁଷ୍ୟ ଦରକାର କିନ୍ତୁ ଦୁନିଆ ଯେଉଁମାନଙ୍କର ସତ୍ତାକୁ ସମାପ୍ତ କରିଦେଇଛି ବାବାଙ୍କୁ ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବିଶ୍ୱାସ କରିବାର ଅଛି, ଅସମ୍ଭବକୁ ସମ୍ଭବ କରିବାର ଅଛି, ସାଧାରଣକୁ ମହାନ କରିବାର ଅଛି, ନିର୍ବଳକୁ ମହାବଳବାନ କରିବାର ଅଛି, ଦୁନିଆ ହିସାବରେ ଯେଉଁମାନେ ଅପାଠୁଆ ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଜ୍ଞାନବାନ କରିବାର ଅଛି - ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ବାବାଙ୍କର ପାର୍ବତୀ । ସେଥିପାଇଁ ବାପଦାଦା ପିଲାମାନଙ୍କର ସତ୍ତାକୁ ଦେଖି ମୁରୁକୀ ହସୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଭାବୁଛନ୍ତି ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟ ପରାପିତ କରିବା ପାଇଁ ଏହି ସିକିଲିଏ ସନ୍ତାନମାନେ ହିଁ ନିମିତ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି । ଏବେ ତ ଦୁନିଆର ଲୋକମାନଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ଅନ୍ୟ ସବୁ ଆଡୁ ହଟିଗଲାଣି ଏବଂ ଏହି ଗୋଟିଏ ଆତ୍ମା ହିଁ ଆସୁଛି । ଏବେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେଉଁ କାମ ଆମେ କରିପାରିଲୁ ନାହିଁ ତାହା ପରମାତ୍ମା ପିତା ଶୁଦ୍ଧ ରୂପରେ ଏହିମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଉଛନ୍ତି । ଏବେ

କୁମ୍ଭକର୍ମେଳାରେ କ'ଣ ଦେଖିଲ ? ଏହି କଥା ଦେଖିଲ ନା! ସମସ୍ତେ କିପରି ସ୍ନେହପୁରଣ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ତେବେ ଏହା ତ ଧୀରେ ଧୀରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ହେବ । ଧର୍ମମେତା, ରାଜମେତା ଏବଂ ବୈଦିକ -- ଏହି ତିନୋଟି ଯାକ ବିଶେଷ ଅଧୋରିଟୀ ସାଧାରଣ ରୂପରେ ଆସିଥିବା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର କ୍ଷଣିକ ଅନୁଭବ କରିବାର ଆଶା ନେଇ ନିକଟକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏବେ ମଧ୍ୟ ଓଢଣୀ ଭିତରେ ରହି ଦେଖୁଛନ୍ତି । ଓଢଣୀ ବାହାରକୁ ବାହାରି ନାହାଁନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଗୁପ୍ତ ରୂପରେ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରୁଛନ୍ତି, ଓଢଣୀ ପଛରେ ରହି ଦେଖୁଥିବା କାରଣରୁ ଏବେ ଦୃଢ଼ିଆରେ ଅଛନ୍ତି । ଅର୍ଥାତ୍ ଦୃଢ଼ିଆ ମଧ୍ୟ ଓଢଣୀ ସଦୃଶ ଅଟେ । ଭାବୁଛନ୍ତି ଏହିମାନେ ନା ଆଉ କେହି ଅଛନ୍ତି! ପୁଣି ବି ଦୃଷ୍ଟି ଯାଉଛି । ଏବେ ତ ଅନେକ ପରକାରର ଓଢଣୀ ସବୁ ସମାପ୍ତ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଗୋଟିଏ ହେଲା ନିଜର ମେତା ପଣିଆର, ଆସନର ବା ଚୌକିର ଓଢଣୀ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ବଡ଼, ସେହି ଓଢଣୀ ଭିତରୁ ବାହାରିବାକୁ ଏବେ ଟିକିଏ ସମୟ ଲାଗିବ କିନ୍ତୁ ଆଖି ତ ଖୋଲିଲାଣି ନା । କୁମ୍ଭକର୍ମେଳାମାନେ ଟିକିଏ ଜାଣି ଗଲେଣି ।

ବାପଦାଦା ବିଶ୍ରାମ ସର୍ବ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଅର୍ଥାତ୍ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନିଜର ପିତାଙ୍କର ସମ୍ପଦତ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କରିବେ । ତାହେଁ ଯେମିତି ବି ହୋଇଥା'ନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ସନ୍ତାନ ତ ଅଟନ୍ତି ନା! ତେଣୁ ମୁକତି ହେଉ ବା ଜୀବନମୁକତି ହେଉ - ଦୁଇଟି ଯାକ ସମ୍ପଦତ୍ତି ପିଲାମାନଙ୍କର ହିଁ ଅଟେ ଏବଂ ସମ୍ପଦତ୍ତି ଦେବା ପାଇଁ ହିଁ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି, କାରଣ ପିଲାମାନେ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ନା! ସେମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ କିଛି ଦୋଷ ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦୟା ଲାଗୁଛି ନା! ତେବେ ଦୟା ମଧ୍ୟ ଲାଗୁଛି ଏବଂ ଉପତ୍ତ-ଉତ୍ସାହ ମଧ୍ୟ ଆସୁଛି, ଯେମିତି ବି ହେଉ ସର୍ବ ଆତ୍ମାମାନେ ନିଜର ସମ୍ପଦତ୍ତିର ଅଧିକାର ନେଇ ଯାଆନ୍ତୁ । ଆରହା! ଆଜି କରେବିଷ୍ଣୁର ପାଲି । ଏମିତି ତ ସମସ୍ତେ ବାପଦାଦାଙ୍କର ଅତି ଶେହଲା ଅଟନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ଥାନର ସାଫତନତର ବିଶେଷତା ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଯାହାକି ବାପଦାଦା ସବୁବେଳେ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ଏମିତି ତ ବାପଦାଦାଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନର ପୂରା ହିସାବ ରହିଛି କିନ୍ତୁ ବାପଦାଦା ପିଲାମାନଙ୍କର କେଉଁ କଥାକୁ ଦେଖି ଖୁସି ହେଉଛନ୍ତି । ସବୁ ପିଲାମାନେ ନିଜ ନିଜର ଶକ୍ତି ଅନୁସାରେ ସେବାର ଉପତ୍ତ-ଉତ୍ସାହରେ ସରବଦା ରହୁଛନ୍ତି । ସେବା ହିଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନର ବିଶେଷ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହୋଇଯାଇଛି । ସେବା ବିନା ଏହି ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନ ଖାଲି-ଖାଲି ଲାଗୁଛି । ସେବା ନ ଥିଲେ ଯେମିତି ଫାଟ୍‌କା ଫାଟ୍‌କା ଲାଗୁଛି । ତେଣୁ ସେବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିବାର ଉତ୍ସାହକୁ ଦେଖି ବାପଦାଦା ଖୁସି ହେଉଛନ୍ତି । ତେବେ କରେବିଷ୍ଣୁର ବିଶେଷତା କ'ଣ ? ସରବଦା କରିବ ଅର୍ଥାତ୍ ନିକଟରେ ରହୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ । ବାପଦାଦା ସଫଳକୁ ଦେଖୁନାହାଁନ୍ତି, କାରଣ ଶାରୀରିକ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଯେତେ ବି ଦୂରରେ ଥାଅ କିନ୍ତୁ ମାନସିକ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ନିକଟରେ ତ ଅଛ ନା! ପିଲାମାନେ ଶାରୀରିକ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଯେତିକି ଦୂରରେ ଅଛନ୍ତି ସେହି ଅନୁସାରେ ବିଶେଷ ଭାବରେ ବାବାଙ୍କର ସଂଗର ଅନୁଭବ କରିବାର ଲିଙ୍ଗ ମଧ୍ୟ ମିଳୁଛି, କାହିଁକି ନା ବାବାଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ସରବଦା ଚାରିଆଡ଼ର ପିଲାମାନଙ୍କ ଉପରେ ରହିଛି ଅର୍ଥାତ୍ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ସରବଦା ଦୃଷ୍ଟିରେ ସମାହିତ କରି ରଖିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ସମାହିତ ଥିବା ପିଲାମାନେ କେଉଁଠି ଥିବେ ? ଦୂରରେ, ନା ନିକଟରେ ? ତେବେ ସମସ୍ତେ ନିକଟରେ ରହୁଥିବା ରତ୍ନ ଅଟ, କେହି ବି ଦୂରରେ ନାହିଁ । ନିଶ୍ଚୟ ଅର୍ଥାତ୍ ନିକଟରେ ଏବଂ ତିଷ୍ଠର ଅର୍ଥାତ୍ ପରିଷ୍ଠ ଅଟ । ଯଦି ନିକଟରେ ନଥା'ନ୍ତ ତେବେ ଉପାଗ-ଉତ୍ସାହ ମଧ୍ୟ ନଥା'ନ୍ତା । ସରବଦା ସବାବାଙ୍କର ସତ୍ତା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରି ଆଗକୁ ବଢ଼ାଉଛି ।

ତୁମମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ସମସ୍ତେ ଖୁସି ହେଉଛନ୍ତି ଯେ କେତେ ସାହସର ସହିତ ସେବାରେ ବୁଦ୍ଧି କରିଚାଲିଛନ୍ତି । ବାପଦାଦା ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଗୋଟିଏ ହିଁ ସଂକଳ୍ପ ରହୁଛି ଯେ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ବଡ଼ରୁ ବଡ଼ ମାଲା ଆମକୁ ହିଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଯିଏ ଯେଉଁଠି ବି ମାଲର ଦାନା ଗୁଡ଼ିକ ବିଛୁରିତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ସେହି ଦାନା ଗୁଡ଼ିକୁ ଏକତ୍ରିତ କରି, ମାଲା ତିଆରି କରି ବାବାଙ୍କ ସମ୍ପର୍କକୁ ନେଇ ଆସୁଛନ୍ତି । ସାରା ବର୍ଷ ଏହିଭଳି ଉପତ୍ତ-ଉତ୍ସାହ ରହୁଛି ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଫୁଲତୋଡ଼ାକୁ ବାବାଙ୍କ ନିକଟକୁ ନେଇଯିବୁ । ତେଣୁ ବର୍ଷକ ଯାକ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାରେ ଲାଗି ରହିଛନ୍ତି । ବାପଦାଦା ସମସ୍ତ ବିଦେଶର ସେବାକେନ୍ଦ୍ରଗୁଡ଼ିକର ଏହି ବର୍ଷର ବୁଦ୍ଧିର ଫଳାଫଳକୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନ କିଛି ନା କିଛି, ଛୋଟ ହେଉ ବା ବଡ଼ ହେଉ ଫୁଲତୋଡ଼ା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଫଳ ରୂପରେ ଆଣିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବାପଦାଦା ମଧ୍ୟ ନିଜର କଲ୍ପପୁରବର ସ୍ନେହୀ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ଖୁସି ହେଉଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ସ୍ନେହର ସହିତ ମେହନତ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ନେହର ସହିତ କରୁଥିବା କାରଣରୁ ପରିଶ୍ରମ ଜଣା ପଡ଼ୁ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସବୁଆଡ଼ୁ ବହୁତ ଭଲ ଭଲ ଗ୍ରୁପ୍ ଆସିଛନ୍ତି । ବାପଦାଦାଙ୍କୁ ଏହି କଥା ସବୁଠାରୁ ଭଲ ଲାଗୁଛି ଯେ ସଦାସରବଦା ସେବାରେ ଅଧିକ ହୋଇ ଆଗକୁ ଆଗ ବଢୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଏହା ହିଁ ହେଉଛି - ସେବାର ସଫଳତାର ବିଶେଷତା ଯାହାକି କେବେହେଲେ ନିରାଶ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଯଦିଓ ଆଜି ଅଳ୍ପ ଅଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କାଲିକୁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅଧିକ ହେବେ ସେଥିପାଇଁ ଯେଉଁଠି ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ମିଳିଯାଇଛି, ବାବାଙ୍କର ପିଲାମାନେ ନିମିତ୍ତ ରୂପରେ ଅଛନ୍ତି, ସେଠାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଭାବରେ ବାବାଙ୍କର ପିଲାମାନେ ଲୁଚି ରହିଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ସମୟ ଅନୁସାରେ ନିଜ ନିଜର ଅଧିକାର ନେବାପାଇଁ ପହଞ୍ଚିଯାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ପହଞ୍ଚୁଥିବେ । ତେଣୁ ସମସ୍ତେ ଖୁସିରେ ନାଚୁଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ସରବଦା ଖୁସିରେ ରହୁଛନ୍ତି । ଯେହେତୁ ଅବିନାଶୀ ବାବାଙ୍କର ଅବିନାଶୀ ସନ୍ତାନ ତେଣୁ ପରାପତି ମଧ୍ୟ ଅବିନାଶୀ, ଖୁସି ମଧ୍ୟ ଅବିନାଶୀ । ତେଣୁ ସରବଦା ଖୁସିରେ ରହୁଥିବା ଉତ୍ତମରୁ ଉତ୍ତମ ସନ୍ତାନ ଅଟ । ଏବେ ତୁମ ଭିତରୁ ଇଷ୍ଟ ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ୟସ୍ତ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି ତେଣୁ କେବଳ ବେଷ୍ଟ ଅର୍ଥାତ୍ ଭଲଗୁଣ ଗୁଡ଼ିକ ହିଁ ରହିଛି । ବାବାଙ୍କର ହେବା ଅର୍ଥାତ୍ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ଅବିନାଶୀ ସମ୍ପଦତ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ହେବା, ତେଣୁ ଅଧିକାରୀ ଜୀବନ ବେଷ୍ଟ ଜୀବନ ଅଟେ ନା!

ତେବେ କରେବିଷ୍ଣୁରେ ସେବାର ମୂଳଦୁଆ ବିଶେଷରୁ ବିଶେଷ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପଡ଼ିଛି । ସରକାରଙ୍କ ସେବା କରିବାର ମୂଳଦୁଆ ତ ଗୋଏନାରେ ହିଁ ପଡ଼ିଥିଲା ନା ଏବଂ ସରକାରଙ୍କର ପରମ୍ପରାଗତ ରାଜଯୋଗର ବିଶେଷତାର ସନ୍ଦେଶ ପହଞ୍ଚାଇବା ମଧ୍ୟ ଏକ ବିଶେଷତା ଅଟେ । ସରକାରୀ ସ୍ତରରେ ମଧ୍ୟ ତିନି ମିନିଟ୍ ପାଇଁ ନିରବରେ ରହି ରାଜଯୋଗର ଅଭ୍ୟାସ କରିବାର ସଫଳ ପ୍ରୟାସ ତ କରାଯାଇଛି ନା । ତେବେ ସରକାରଙ୍କର ନିକଟତମ ହେବାର ସୁଯୋଗ ଏହିଠାରୁ ହିଁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି ଏବଂ ଫଳାଫଳ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ ମିଳିଛି ଏବଂ ଏବେ ମଧ୍ୟ ମିଳୁଛି । କରେବିଷ୍ଣୁ ସେବାକ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ବିଶେଷ ଭି.ଆଇ.ପି. ବାହାର କରିଛି, ଯେଉଁ ଜଣଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଅନେକଙ୍କର ସେବା ହେଉଛି, ତେବେ ଏହା ମଧ୍ୟ ବିଶେଷତା ଅଟେ ନା । ନିମନ୍ତରଣ ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ବିଧିପୂର୍ବକ ଏବଂ ଭି.ଆଇ.ପି. ହିସାବରେ ମିଳିଥିଲା, ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ କରେବିଷ୍ଣୁ ହିଁ ପ୍ରଥମେ ନିମିତ୍ତ ହୋଇଛି । ଆଜି ସେମାନେ ଚାରିଆଡ଼େ ଉଦାହରଣ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ହୋଇ ଅନେକଙ୍କୁ ଉପଦେଶ-ଉଦ୍ଘାହ ଏବଂ ପ୍ରେରଣା ଦେବାର ସେବାରେ ଲାଗିଯାଇଛନ୍ତି । ଏହାର ଫଳ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମିଳିବ ନା! ଏବେ ମଧ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କରେ ଅଛନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ପାଖାପାଖି ସମ୍ପର୍କରେ ରହିବାର ଏକ ବିଧି । ଏହି ବିଧିକୁ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଟିକିଏ ଜ୍ଞାନଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ସମ୍ପର୍କରେ ଆସି ଏହି ସେବାର ଭିନ୍ନତାର ଅନୁଭବ କରାଅ । କୌଣସି ବି ମିଟିଂରେ ଯେତେବେଳେ ବି ସେବା କରିବାର ନିମିତ୍ତ ହେଉଛି, ତାହେଁ ଲୌକିକ କଥା ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଉ ନା କାହିଁକି କିନ୍ତୁ ଲୌକିକ କଥା ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଏଭଳି ଉତ୍ସାହରେ ନିଜର କଥାକୁ ଉପସ୍ଥାପନ କର ଯାହାଦ୍ଵାରା ଏହି ଜ୍ଞାନର ଭିନ୍ନତା ଏବଂ ଲୋକ ପ୍ରିୟତାର ଅନୁଭବ ହେଉଥିବ । ତେଣୁ ଏହା ମଧ୍ୟ ଏକ ଭଲ ସୁଯୋଗ ଯାହାକି ସମସ୍ତଙ୍କ ସାଥୀରେ ରହି ମଧ୍ୟ ନିଜର ନିୟମା ଏବଂ ପ୍ୟାରା ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରାଇପାରିବ ସେଥିପାଇଁ ଏହି ବିଧି ଉପରେ ଆଉ ଟିକିଏ ଧ୍ୟାନ ଦେଇ ଏହାକୁ ସେବା କରିବାର ଏକ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସାଧନ ରୂପରେ ବ୍ୟବହାର କରିପାରିବ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଗୋଏନା ନିବାସୀଙ୍କୁ ଏକ ଭଲ ଅବସର ମିଳିଛି । ଆରମ୍ଭରୁ ହିଁ ସେବା କରିବାର ସୁଯୋଗ ରୂପକ ଲଟେରୀ ମିଳିଯାଇଛି । ସବୁ ସେବାସ୍ଥାନ ଗୁଡ଼ିକର ବୃଦ୍ଧି ମଧ୍ୟ ଭଲ ହେଉଛି । ଏବେ ଆଉ ଏକ ବିଶେଷତା ଦେଖାଅ - ଯେଉଁମାନେ ସେଠିକାର ନାମୀଗ୍ରାମୀ ଲୌକିକ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ଅଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ କିଛି ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ବାହାର କର । ଚିନ୍ତାତ ଏବଂ ଗୋଏନାରେ ପଣ୍ଡିତ ଅରଥାତ୍ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ନିକଟକୁ ଆସିଯିବେ କାରଣ ଭାରତୀୟ ଦର୍ଶନକୁ ମାନୁଛନ୍ତି ନା । ତେଣୁ ଏବେ ଲୌକିକ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ଗୁରୁପ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଛି, ସେହିଭଳି ସେଠାରୁ ମଧ୍ୟ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ଗୁରୁକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କର । ଯେପରି ବରତ୍ତମାନ ହରିଦ୍ଵାରରେ ସାଧୁମାନଙ୍କର ଗୁରୁପ ତିଆରି କରାଯାଉଛି, ସେହିପରି ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ଗୁରୁପ ତିଆରି କର । ସ୍ନେହ ଦ୍ଵାରା ସେମାନଙ୍କୁ ନିଜର କରିପାରିବ । ପ୍ରଥମେ ସ୍ନେହ ଆଧାରରେ ସେମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆଣ । ହରିଦ୍ଵାରରେ ମଧ୍ୟ ସ୍ନେହ ଆଧାରରେ ସେବା କରିବାର ଫଳ ମିଳିଛି । ସ୍ନେହ ହିଁ ସେମାନଙ୍କୁ ମଧୁବନ ପରମ୍ପରା ପହଞ୍ଚାଇ ଦେଉଛି । ଯଦି ମଧୁବନ ପରମ୍ପରା ଆସିଗଲେ ତେବେ ଜ୍ଞାନ ପରମ୍ପରା ମଧ୍ୟ ଆସିଯିବେ । କୁଆଡ଼େ ଆଉ ଯିବେ । ତେଣୁ ଏବେ ଏହିଭଳି କରି ଦେଖାଅ । ଆରତ୍ତା!

ସୁରୋପ କ'ଣ କରିବ ? ଏମିତି ତ ସଂଖ୍ୟା ଆଧାରରେ ତ କାହାକୁ ଛୋଟ କୁହାଯାଏ ନାହିଁ କାରଣ ସଂଖ୍ୟା ଯେତେ ହୋଇଥାଉ କିନ୍ତୁ କ୍ଵାଲିଟୀ ଅରଥାତ୍ ସ୍ଥିତି ଯଦି ଭଲ ଅଛି ତେବେ ନମ୍ବରଦ୍ଵାରା କୁହାଯିବ । ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ କେହି ଆଣିପାରି ନାହାନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଆଣିପାରିବ । ଏହା କିଛି ବଡ଼ କଥା ନୁହେଁ । ପିଲାମାନଙ୍କର ସାହାସ ଆଧାରରେ ବାବା ସହଯୋଗ ଦେଇଥାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ସାହାସ ରଖିଲେ ସାରା ପରିବାର ସହିତ ବାପାଦାତାଙ୍କର ସହଯୋଗ ମଧ୍ୟ ମିଳିଯିବ । ସେଥିପାଇଁ ଏହା କୌଣସି ବଡ଼ କଥା ନୁହେଁ । ଯାହା ଚାହିଁବ ତାହା କରିପାରିବ । ଶେଷରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ତ ଏହି ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନକୁ ହିଁ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବ । କାହାର ଏବେ ଆସିବାର ଅଛି, କାହାର ଟିକିଏ ପରେ ଆସିବାର ଅଛି । ଆସିବାକୁ ତ ନିଶ୍ଚିତ ପଡ଼ିବ ନା! ଦୁନିଆରେ ଯିଏ ଯେତେ ବି ଖୁସିରେ ଥାଉ କିନ୍ତୁ ତା'ର କିଛି ନା କିଛି ପ୍ରାପ୍ତିର ଇଚ୍ଛା ତ ନିଶ୍ଚିତ ରହିଛି ନା! ତାହେଁ ବାତାବରଣ ଠିକ୍ ଅଛି, ସେଥିପାଇଁ କୌଣସି ଚିନ୍ତା ନାହିଁ ପୁଣି ବି ଯେପରମ୍ପରା ଜ୍ଞାନ ମିଳି ନାହିଁ ସେପରମ୍ପରା ବିନାଶୀ ଇଚ୍ଛା ଗୁଡ଼ିକ କେବେ ବି ପୁରଣ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଗୋଟିଏ ପରେ ଗୋଟିଏ ଇଚ୍ଛା ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ଚାଲିବ । ତେଣୁ ଇଚ୍ଛା ମଧ୍ୟ ସବୁବେଳେ ପାଇଁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିବାକୁ ଦେବ ନାହିଁ । ତେବେ ଯେଉଁମାନେ ଦୁଃଖୀ ନୁହଁନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଇଚ୍ଛାରୀୟ ନିଃସ୍ଵାର୍ଥ ସ୍ନେହ କ'ଣ, ସ୍ନେହୀ ଜୀବନ କ'ଣ ଅନୁଭବ କରାଅ, ଆତ୍ମିକ ସ୍ନେହ ଏବଂ ପରମାତ୍ମ ସ୍ନେହର ଅନୁଭୂତି କରାଇବାର ବିଧି ଦ୍ଵାରା ନିକଟକୁ ଆଣ । ଦୁନିଆରେ କିଏ କେତେ ବି ସ୍ନେହୀ ହୋଇଥାଉ କିନ୍ତୁ ନିଃସ୍ଵାର୍ଥ ସ୍ନେହ ତ କେଉଁଠି ବି ନାହିଁ । ସର୍ତ୍ତା ସ୍ନେହ ତ କେଉଁଠି ବି ନାହିଁ । ତେଣୁ ସର୍ତ୍ତା ଆନ୍ତରିକ ସ୍ନେହ ଏବଂ ପାରିବାରିକ ସ୍ନେହ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆବଶ୍ୟକ । ଏଭଳି ଇଚ୍ଛାରୀୟ ପରିବାର କେଉଁଠି ବି କାହାକୁ ମିଳିପାରିବ କି ? ତେଣୁ ଯେଉଁ କଥାର ଅପ୍ରାପ୍ତିର ଅନୁଭୂତି ଥିବ ସେହି ପ୍ରାପ୍ତିର ଆକର୍ଷଣ ଆଧାରରେ ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଅ । ଆରତ୍ତା!

ସମସ୍ତେ ତ ବିଶେଷ ଆତ୍ମା ଅଟ । ଯଦି ବିଶେଷତା ନଥା'ନ୍ତା ତେବେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆତ୍ମା ହୋଇପାରି ନଥା'ନ୍ତା । ବିଶେଷତା ହିଁ ତୁମକୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନ ପ୍ରଦାନ କରିଛି । ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ବିଶେଷତା ହେଲା କୋଟି-କୋଟିଙ୍କ ଭିତରେ ତୁମେମାନେ କେହି କେହି ଅଟ । ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାର ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ର୍ୟ ବିଶେଷତା ରହିଛି । ସାରା ଦିନ ବାବା ଏବଂ ସେବାର ଲଗନ ରହୁଛି ନା! ଲୌକିକ କାର୍ଯ୍ୟ ତ ନିମିତ୍ତ ମାତ୍ର କରିବାକୁ ହିଁ ପଡ଼ିବ । କିନ୍ତୁ ମନ ଭିତରେ ବାବା ଏବଂ ସେବାର ଲଗନ ସର୍ବଦା ରହିଥାଉ । ଆରତ୍ତା, ଓମ୍ ଗାନୁ ।

ବରଦାନ:- ସର୍ବଦା ନିଜ ଧ୍ୟାନ ଏବଂ ନିଜ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ସମ୍ପତ୍ତି ଆଧାରରେ ଉପରାମ, ନିୟମା ଏବଂ ପ୍ୟାରା ହୁଅ ।

ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆ ଏବଂ ନିରାକାରୀ ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର୍ୟର ସମ୍ପତ୍ତି ହିଁ ସର୍ବଦା ନିଶ୍ଚୟ ଅର୍ଥାତ୍ ସମସ୍ତତଃକାରୁ ଅଲଗା ଏବଂ ସର୍ବଦା ପୃଷ୍ଠା ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଞ୍ଚ ସହିତ ସମସ୍ତତଃକର ପରିଷ୍କାର କରିଦିଏ । ମୁଁ ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆର ହିଁ ନିବାସୀ ଏଠାରେ ସେବା କରିବା ପାଇଁ ଅବତରିତ ହୋଇଛି । ମୁଁ ଏହି ମୃତ୍ୟୁ ଲୋକର ସାଧାରଣ ମାନବ ନୁହେଁ, ଏକ ଅବତାର ଅଟେ । କେବଳ ଏହି ଛୋଟିଆ କଥାଟି ମନେ ରହିଲେ ଉପରାମ ସ୍ଥିତିରେ ରହିପାରିବ । ଯେଉଁମାନେ ନିଜକୁ ଅବତାର ମନେ ନକରି ଗୃହସ୍ଥୀ ମନେ କରୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ଗୃହସ୍ଥୀ ରୂପୀ ଗତି କାଦୁଅ ଭିତରେ ଅଟକି ଯାଉଛି କାରଣ ଗୃହସ୍ଥୀ ଜୀବନ ବୋଧହୁଏ ସ୍ଥିତିରେ ରହିବାର ଜୀବନ ଏବଂ ଅବତାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହାଲୁକା । ଅବତାର ମନେ କରିବା ଦ୍ୱାରା ନିଜର ସ୍ୱାଧୀନ ଏବଂ ସ୍ୱା-ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର୍ୟ ମନେ ରହିବ ଏବଂ ଉପରାମ ସ୍ଥିତିରେ ରହିପାରିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:-

ବ୍ରାହ୍ମଣ ତାଙ୍କୁ କୁହାଯିବ ଯେଉଁମାନେ ଶୁଦ୍ଧ ଏବଂ ବିଧିପୂର୍ବକ ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***